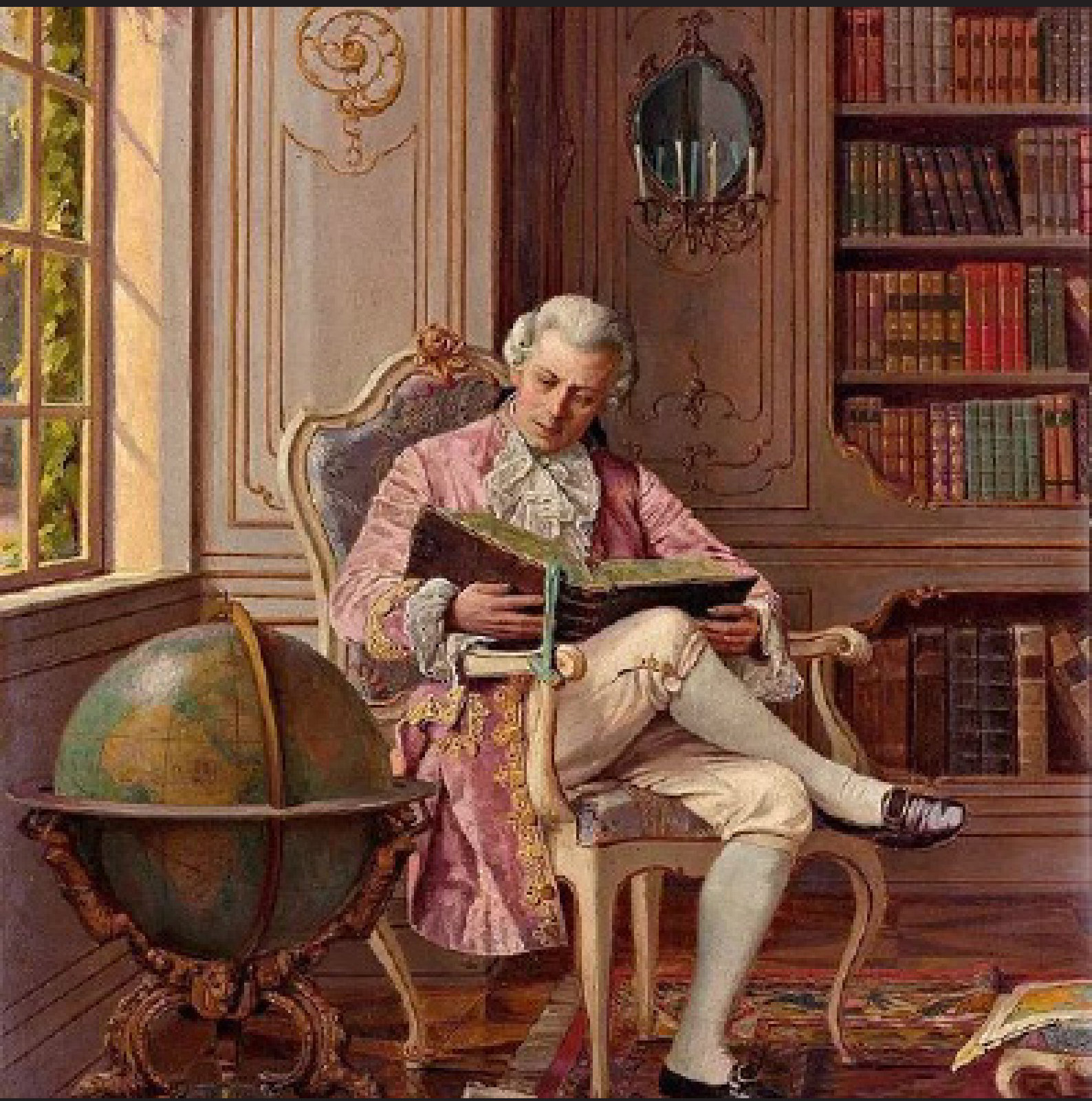

BLAUWDruk

EEN UITGAVE VAN
HET LIBERAAL VLAAMS STUDENTENVERBOND LEUVEN

bpost
PB-PP1B-
BELGE(N)-BELGIE

TRIMESTRIEEL BLAD - JAARGANG 47, 2019-2020, NUMMER 1 - DECEMBER 2019

VU: MARGOT FLORU, FRITS DE WOLFKAAL 8, 9300 AALST

P209234

AFGIFTEKANTOOR AALST

Voorwoord:

Michiel Heleven - Voorzitter LVSV Leuven

Beste erelid, beste sympathisant, beste lezer,

Het is ons weer gelukt. Voor u ligt het werk van een groep gemotiveerde studenten met een groot hart voor het liberalisme. Zij hebben samen hun bedenkingen, inzichten en nieuwe ideeën gebundeld tot deze Blauwdruk. Een prachtig magazine dat al jaren als blauwdruk voor de samenleving zou kunnen dienen en dat is in ons 47ste werkingsjaar natuurlijk niet anders.

Dat deze editie er is kunnen komen is dan ook te danken aan uw steun. Mede dankzij jullie kunnen wij dan verder gaan met het opdoen van kennis en inzicht om zo het liberalisme uit te dragen onder de Leuvense studenten.

Het uitdragen van het liberalisme is ook vandaag nog een belangrijke opdracht. Men zou veel

te snel de verworven vrijheden als natuurrecht kunnen beschouwen en ervan uitgaan dat ze definitief ingeschreven zijn. Maar helaas, de wereld zit nog altijd vol etatisten, communedenkers en planvolgers die deze verworven vrijheden willen beknotten.

Waar vroeger de grootste dreigingen bestonden uit het Rode Gevaar, fascisme en de Katholieke Kerk, is de huidige uitdaging verschoven naar de groene zijde. We zien dat veel communisten zich gericht hebben op de klimaatideologie en deze de hunne gemaakt hebben. Maar ook onder een groene jas blijven zowel hun boodschap als ideologie dezelfde. Ze geloven niet in de markt, maar in planeconomie. Ze geloven niet in persoonlijke vrijheid, maar in het collectieve hoger belang. Ze geloven niet in de vooruitgang, maar in teruggaan naar het verleden.

Ze denken in dogma's, boetedoeningen en schaamte. Het is een soort van groene religie geworden, met religieus denken rond alle thema's van klimaat en gelijkheid. Hun marketing zit beter in elkaar dan vroeger, het is hip en het spreekt de jeugd aan. Maar hun boodschap blijft onveranderd. Ze tarten aan de meest gewoon geworden vrijheden om het hogere doel te dienen, om zo tot een totalitaire samenleving te komen.

Net om die redenen is het doel van het LVSV zo nobel. Niet alleen wijzen we studenten op het belang van een vrije samenleving, we tonen ze ook hoe het kan. We laten ze zelf ontdekken wat hun visie is op de maatschappij. En om het met de woorden van een goede vriend en oud-bestuurslid te zeggen: "Het LVSV geeft de studenten een nieuwe bril".

Het liberalisme is namelijk de enige ideologie die

niet kan uitmonden in een totalitaire samenleving. Net omdat wij geloven in het individu, met zijn rechten en verantwoordelijkheden. Het individu als basis van de maatschappij.

Om ons statutair doel te bereiken hebben we dan ook een mooi gevulde kalender verzorgd. We zijn van start gegaan met een succesvol openingsdebat met meer dan 750 aanwezigen. Het was een geruststelling om te zien dat er meerdere sprekers zaten met liberale ideeën over de partijgrenzen heen. Misschien ligt de toekomst voor onze politiek dan ook niet meer in de huidige participatie waar de traditionele partijen steeds meer stemmen verliezen, maar in een breed tweepartijenstelsel. Waar de partijen samenwerken binnen hun vleugel. Wat zou de scheiding zijn? Conservatief of progressief? Klimaatontkenners of bakfietsers? Pro-immigratie of contra-immigratie? Neen, niets van al deze onderwerpen. Ook andere steekvlamproblematieken zullen niet voldoende determinerend zijn om een deugdelijke scheiding te maken.

Er is volgens mij maar één criterium waarop men zo

een twee partijenstel kan baseren. Liberaal of niet-liberaal, hoewel het kan ook uitgedrukt worden in pro- of contra-vrije markt.

Hierin zouden we zien dat er liberale ideeën heersen over de partijen heen en dat aan de andere zijde van het spectrum de partijen die geloven in een maakbare, planbare staat zouden samenwerken. Dit is natuurlijk maar een toekomst hypothese.

Ook onze andere activiteiten waren goede vormingen voor onze grote groep aspirant-bestuursleden, andere sympathisanten en leden die we op onze Blauwe Maandagen mochten verwelkomen. We hebben de banden met de andere afdelingen aangehaald, events bezocht en samen plezier gemaakt. Het is dan ook als voorzitter mooi om te zien dat mensen die op het eerste zicht niets meer gemeenschappelijk hebben dan hun ideologie, hechte vrienden worden. Het wordt misschien soms vergeten, maar het belangrijkste bindmiddel van het LVSV, zelfs over de generaties heen, zijn de vriendschappen die eruit voortgroeien.

Nu breekt het tweede semester aan. We hebben ook nu weer gezorgd

voor een goedgevulde agenda met debatten over belangrijke maatschappelijke onderwerpen zoals onderwijs, defensie, mobiliteit en economie. Maar ook verdiepende Blauwe Maandagen die dieper ingaan op de liberale aspecten binnen het recht, de economie, de filosofie en de maatschappij. Uiteraard zal er ook gezorgd worden voor enkele workshops om de softskills te verbeteren zodat onze (bestuurs)leden nog beter voorbereid zijn om het liberale gedachtegoed aan anderen uit te dragen. Zo dragen wij stap voor stap bij tot het verdedigen van de vrije samenleving.

Als ik ter afsluiting een raad mag geven aan de lezer van deze Blauwdruk; wees waakzaam voor de nieuwe, moderne gedaantes van het totalitaire denken.

Ik wens u veel leesplezier.

Met liberale groeten,

Michiel Heleven

Voorzitter
LVSV Leuven

Editoriaal:

*Margot Floru - Hoofdredacteur Blauwdruk
LVSU Leuven*

Beste lezer,
We konden dit jaar opnieuw uitpakken met een schitterend openingsdebat. Een volle aula en een rij tot in het stadspark voor de inschrijvingen, toch iets waar we best trots op mogen zijn.

Met een zo goed als gloednieuw gemotiveerd bestuur begonnen we er aan. Maar na een semester gevuld met leerrijke Blauwe Maandagen, competitieve quizen en heftige nabesprekingen in den Boule, staat spijtig genoeg de blokperiode weer voor de deur.

Maar niet getreurd, want met de blauwdruk heb je gelukkig weer ook voor tijdens deze donkere periode, je liberaal vertier in de hand.

Michiel haalt met zijn artikel aan waarom de cultuursubsidies wel een goed idee is en waarom

het niet slecht zou zijn, om hierin zelfs verder te gaan. Wil je hierover meer weten? Ga dan snel naar bladzijde 12.

Sercan bespreekt de stijgende problematiek in Chili en hoe linkse media hierop invloed kan hebben. Lees meer op blz. 15.

Seppe reist met zijn achtergrondartikel naar het verre Zuid-Afrika en omschrijft hoe het Afrikaans Nationaal Congres (ANC), jacht maken op de blanke boeren. Zie bladzijde 18.

Een sterke leider leidt met invloed, niet met macht of controle, met deze wijze woorden begint Reda zijn gedoog over hoe je het beste een bedrijf leidt. Lees verder blz. 21.

Maarten analyseert het succes van extreemrechts in twee verschillende Oostbloklanden en belicht hun voornaamste beleidsdaden op vlak van

fundamentele mensenrechten en op het vlak van het democratisch bestel. Zie meer pagina 24.

Nog op zoek naar een geschikt cadeau voor onder de kerstboom? Ga dan snel naar bladzijde 26 voor enkele tips.

Hongkong wordt steeds meer en meer onderdrukt door het communistische China en de protesten lopen hoog op. Amadeo maakt hier een analyse over op bladzijde 28.

Cédric is sinds kort aspirant bij het LVSU en als ons enige Franstalig lid, beschrijft hij in zijn column zijn zoektocht naar een liberale organisatie en hoe hij hiervoor grenzen moest doorkruisen om uiteindelijk bij het LVSU terecht te komen. Zie bladzijde 32.

Sien omschrijft in haar artikel de complexe situatie in Bolivia en vreest dat die nog verder zal escaleren. Wil

je hier meer over weten? Ga dan naar bladzijde 34.

Kevin en onze voorzitter schrijven beiden een opinieartikel over de rol van de Open VLD in de regeringsonderhandelingen en of die al dan niet Groen of Geel gaat zijn. Vanaf pagina 37.

Reda legt in zeven stappen de vaardigheden uit die een middelmanager moet hebben om succesvol zijn team te kunnen leiden. Lees meer op pagina 41.

Sercan houdt een pleidooi voor ideologie en verwijst hiermee naar Open VLD. Hoe ze opnieuw terug kunnen gaan naar de

ideologie en een sterke identiteit in plaats van een soort blauw CD&V te worden. Wil je hierover meer weten? Ga dan snel naar bladzijde 43.

Als afsluiter zijn er enkele sfeerbeelden uit het bestuur.

Veel leesplezier!

Volg ons ook op Facebook,
Instagram en Twitter!

/lvsvleuven

lvsvleuven

@lvsvleuven

website: www.lvsvleuven.be

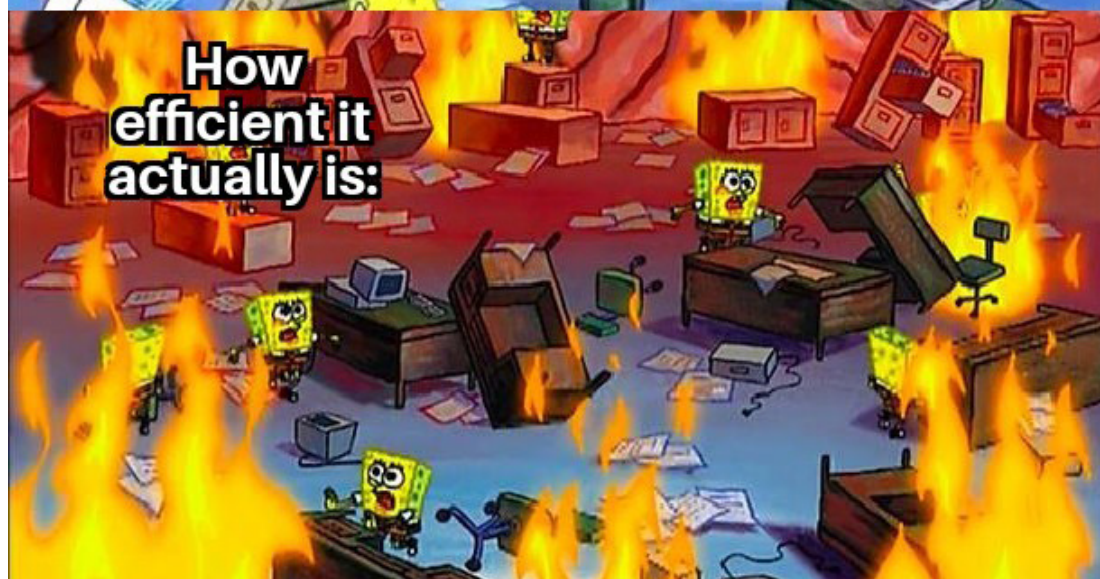
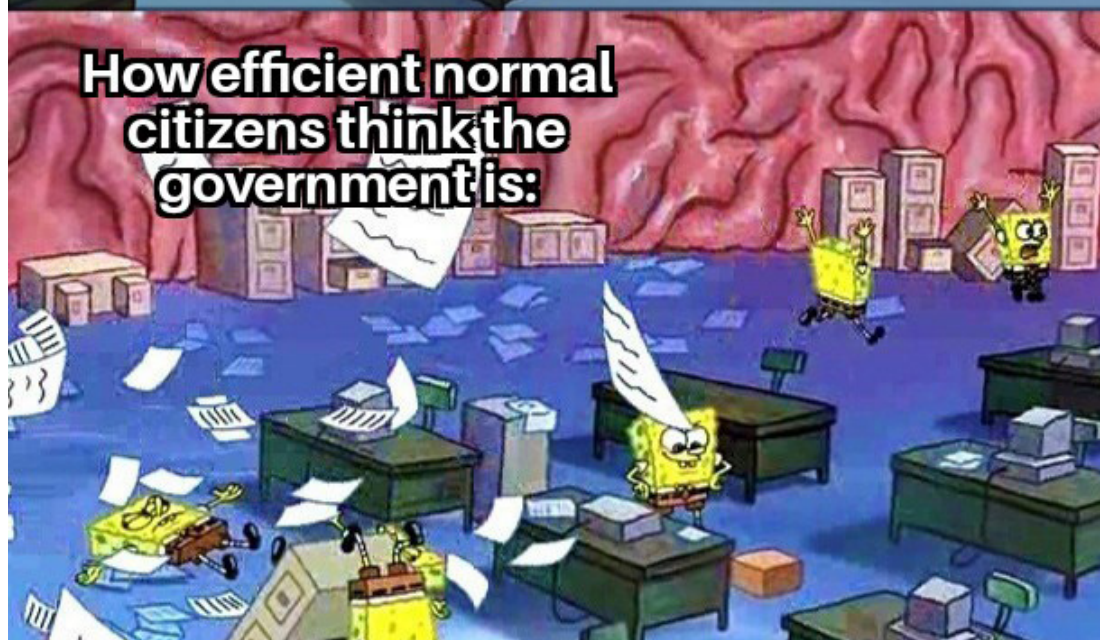
Bent u gebeten door het liberalisme? Heeft u een tekst die u wil verspreiden onder de Leuvense studenten? Dan is dit uw kans! Het LSVS Leuven geeft al haar leden en ereleden de mogelijkheid om hun tekst te publiceren in de Blauwdruk. U kunt al uw teksten en vragen omtrent de Blauwdruk sturen naar: redactie@lvsvleuven.be

Alle teksten in dit magazine vertolken uitsluitend hun eigen mening en niet die van het LSVS Leuven, tenzij anders vermeld.

In dit nummer:

Voorwoord Michiel Heleven	3
Editoriaal Margot Floru	5
Inhoudstafel	7
Agenda eerste semester	10
Cultuursubsidie: begrotingsmaatregel met beperkte impact, effent het pad voor maatschappelijk debat Michiel Pieraerts	12
Chili con catastrofe? Sercan Gök	15
White Genocide: de jacht van het ANC op de blanke boeren Seppe Aerden	18
Great leaders lead with influence not with power or control Reda Roodschilds	21
Waar extreem-rechts regeert, regeert het i-liberalisme Maarten Gabriels	22
Cadeautips voor een liberaal	26
Free Hongkong! Amadeo Vanhaverbeke	28

Oudleden reünie	31
Liberaal student over grenzen heen Cédric Pissort	32
Een gepolariseerd Bolivia: het einde is nog niet in zicht Sien Devalet	34
Regeringsonderhandelingen: wat moeten de liberalen nu doen? Kevin Croux	37
Korte reflectie op de tweestrijd binnen Open VLD Michiel Heleven	39
Zeven leiderschapsvaardigheden voor middel-managers om succesvol leiding te geven Reda Roodschilds	41
Pleidooi voor ideologie Sercan Gök	43
Beeldbank	46
Lidmaatschap	48
Bestuur en contactgegevens	49
Ereleden	50
Sponsors	53

AGENDA EERSTE SEMESTER

Maandag 7 oktober: Openingsdebat LVSV Leuven 2019

Panel: Jos D'haese (PVDA), Wouter Van Besien (Groen),
Bruno Tobback (sp.a), Sammy Mahdi (CD&V),
Maurits Vande Reyde (Open Vld), Gilles Verstraeten (N-VA),
Dries Vanlangenhove (Vlaams Belang)
Moderator: Joeri Vandendriessche
Aula: Pieter De Somer

Woensdag 9 oktober: Werving nieuwe bestuursleden
Café Carlisse

Dinsdag 15 oktober: Het taksdebat (in samenwerking met Libera!)
Panel: Werner Niemegeers (fiscaal jurist) en Lode Vereeck (professor economie,
LDD)
Aula: MSI 01.12

Maandag 21 oktober: Lobbying met Karel Joos
Spreker: Karel Joos (Interel)
Café Carlisse

Maandag 28 oktober: Liberalisme Quid?
Spreker: Nick Roskams (oud-voorzitter LVSV Leuven)
Café Carlisse

Donderdag 31 oktober: LVSV Cantus!
Cantuszaal Prosit

Maandag 18 november: Jongeren in de politiek
Spreker: Maurits Vande Reyde (ex-voorzitter Jong Vld)
Café Carlisse

Maandag 25 november: De 21ste eeuw: einde van het liberalisme?
Spreker: Davy Dirix (Growth Inc.)
Café Carlisse

Woensdag 27 november: Socrates Café
European students for Liberty
Café Carlisse

Woensdag 27 november: De staat van Catalonië
Panel: Mark Demesmaecker (N-VA, oud-Europees parlementslid) en Antoni Comin
(oud-Catalaans minister)
Aula: MSI 02.32

Dinsdag 3 december: Sinterklaasdiner
Domus

“A man's right to work as he will, to spend what he earns, to own property, to have the state as servant and not as master, they are the essence of a free economy, and on that freedom all our other freedoms depend.”

- MARGARET THATCHER

LIBERTARIANS UK

Cultuursubsidie: begrotingsmaatregel met beperkte impact, effent het pad voor maatschappelijk debat

Michiel Pieraerts - Politiek secretaris LVSV Leuven

Inleidend betoog
De beslissing van de Vlaamse regering om te snijden in cultuuruitgaven voor de begroting van 2020 deed de afgelopen dagen veel stof opwaaien. Kritische stemmen horen we voornamelijk op de linkerflank van het politieke spectrum, daarnaast laten ook acteurs, stand-up comedians en andere figuren actief binnen de cultuursector zich niet onbetuigd. Zo wordt een petitie die recent op het online platform avaaz.org werd aangemaakt gretig gedeeld en tekende momenteel al zo'n 60.000 bezorgde burgers. Niet min lijkt dit op het eerst gezicht, maar klein bier in vergelijking met het totaal aantal signatures dat bijvoorbeeld de stopmarrakesh.com-petitie verzamelde (om nog maar te zwijgen over de burgerbeweging die zich

spontaan op straat begaf om te demonstreren tegen dit VN-migratiepact). Het feit dat de commotie zich concentreert binnen bepaalde ideologische kringen en protest vooral komt van personen die werkzaam zijn in de cultuursector is zeer illustratief voor wat er nu juist mis is met cultuursubsidies: de gemiddelde man in de straat heeft geen boodschap aan de zoveelste postmoderne kunstexpositie. Cultuursubsidies hebben

die zonder subsidies niet levensvatbaar zijn wel een bestaansrecht hebben. Hier volgen enkele feitelijke uiteenzettingen en argumenten tegen cultuursubsidies.

De cijfers

“Waarom snoeien we geen 60% op uw royaal ministersloon, meneer Jambon?!” riep Vlaams Volksvertegenwoordiger voor de communistische PVDA Tom De Meester verontwaardigd uit. Dit nogal utopische voorstel met betrekking op het wedde van de minister-president even terzijde, is het de moeite waard in te gaan op

"De totale daling op de cultuursector is maar een lutele 1,93%, ipv de 60% die beweerd wordt"

bijgevolg te vaak als enige taak het verzorgen van bezigheidstherapie voor minder succesvolle artiesten en kunstenaars. Logischerwijze volgt de vraag of cultuurprojecten

de feitelijke incorrectheid die deze uitspraak bevat. De afgelopen week had men het in het publieke debat wel vaker over de fameuze 60 % die ook hier gretig geponeerd

wordt, een percentage dat - in tegenstelling tot wat weleens beweerd wordt - enkel betrekking heeft op de subsidies voor cultuurprojecten zo leert de begrotingstoelichting bij de beleidsnota van cultuur ons. Het algehele budget voor cultuur is afgeklopt op 508 miljoen (komt van 518 miljoen), wat een daling is van een luttele 1,93%. Daarnaast is het nog maar de vraag of een drastische inperking van middelen voor cultuurprojecten in kader van het huidige artistieke landschap zo'n slechte zaak is.

'Iedereen kunstenaar'

Uit de begrotingstoelichting blijkt dus dat de projectsubsidies het hardst

geraakt worden, deze vinden we terug in het Vlaamse kunstdecreet. Uit het decreet blijkt dat de toekenningsvoorwaarden voor de subsidie allesbehalve

"Het is gek om als staat een project dat niet levensvatbaar is, met belangstingsgeld kunstmatig overeind te houden"

veeleisend zijn. Naast het professioneel actief zijn binnen de kunstsector wordt het aanvraagdossier aan kwaliteitstest onderworpen. Het begrip 'kwaliteit' kent in het decreet weliswaar een zeer brede invulling. Het opzet van cultuursubsidies is dus duidelijk: kunst inclusief maken, iedereen

kunstenaar! Een bijzonder mooie gedachte lijkt het schenken van alle mogelijke ontwikkelingskansen aan opkomend artistiek talent. Ik zou het hiermee eens zijn,

was
het niet
dat het

spanningsveld tussen kwantiteit en kwaliteit immens is. Het is immers zo dat men niet mag vergeten dat cultuur - en kunst in het bijzonder - als elementaire functie het verrijken van de geest heeft en een uitlaatklep dient te zijn voor de geïnteresseerden. Wanneer mensen op een vrije markt

niet bereid zijn een bepaald theater of kunstproject te financieren, wil dit zeggen dat het deze basisfunctie niet vervult. Het zou dan ook te gek voor woorden zijn om als staat een project dat duidelijk niet levensvatbaar is (en kwalitatief dus tekortschiet) alsnog met behulp van belastinggeld kunstmatig overeind te houden.

Maar gaat het terugschroeven/afschaffen van deze subsidies dan niet tot gevolg hebben dat we binnenkort geen nieuwe kunstenaars, theatermakers of muzikanten meer zullen kennen? De geschiedenis

leert ons dat individuen die gezegend zijn met het “artistieke gen” vroeg of laat ook zonder helpende hand van de overheid komen

bovendrijven. Neem de gebroeders Jan en Hubert van Eyck, de meest gegadigden onder de Vlaamse primitieven, als voorbeeld. Het welbekende Lam Gods is een meesterwerk afkomstig van hun hand en wordt algemeen beschouwd als het summum van de Vlaamse kunstgeschiedenis. Dit werk werd geschilderd in opdracht van Joos Vijd en zijn

echtgenote Borluut, telg van een rijke handelaarsfamilie. Hieruit blijkt dat wanneer men getalenteerd genoeg is, er ook privépersonen zijn die het de moeite waard vinden te investeren in kunst.

Echte kunst

Laat me allereerst opmerken dat ik het mijzelf als leek zeker en vast niet toeschrijf in staat te zijn een afgebakende definitie te kunnen geven van wat kunst nu juist is. Ik treed echter bepaalde personen (waaronder NV-A kopstuk Peter de Roover) bij in de visie dat men vandaag de dag wel eens durft

"Hedendaagse kunst heeft vaak als opzet te choqueren of het in praktijk brengen van een politieke agenda"

te vergeten dat kunst in zekere zin ook schoonheid is. Hedendaagse kunst lijkt niet zelden als enige opzet choqueren of het in de praktijk brengen van een politieke agenda te hebben. Zo tart Jan Fabre met onder andere zijn film "De schoonheid van de krijger" en zijn “ham-kunstwerk” meer dan eens de grens met het illegale. Allerlei projecten

gestuurd vanuit links-activistische hoek hebben vaak nog veel minder te maken met schoonheid. Volgens postmodernisten is de werkelijkheid immers relatief en bestaat dus ook niet zoiets als ‘echte’ schoonheid. Met het feit dat kunst een uiting kan zijn van een alternatieve opvatting over schoonheid of een middel om een bepaald onrecht in de samenleving aan te klagen is op zich niets mis, maar in tijden van toenemende vergrijzing en migratie heeft onze overheid iedere cent broodnodig. Cultuursubsidies voor allerlei alternatieve en soms

bizarre projecten lijken mij dan ook geen absolute prioriteit.

Conclusie

Omwille van de nogal radicale aard

van een betoog voor het volledig schrappen van cultuursubsidies heb ik mij in dit artikel vooral gericht op de subsidies voor cultuurprojecten in het bijzonder. Als liberaal ben ik er niettemin ten volle van overtuigd dat louter en alleen de vraag bij consument ons culturaanbod dient te bepalen, en dat enige vorm van cultuursubsidies dus uit den boze is.

Chili con catastrofe?

Sercan Gök - Aspirant LVSV Leuven

"Neoliberalisme is de oorzaak van de protesten." Dat is één van de interpretaties die de ronde doet over wat er zich afspeelt in Chili, waar er eind oktober massaprotesten zijn uitgebroken tegen de overheid en president Sebastián Piñera, die nochtans voor een tweede keer werd verkozen. Nu het dodental oploopt en de chaos en conflicten voortduren, zien we ook meer meningen en visies over de situatie, al dan niet gepaard met politieke opvattingen of ideologische interpretaties.

Het begon allemaal na aankondiging van een prijsverhoging van metrotickets. Krantenkoppen gaven de indruk dat deze simpele maatregel de reden was voor massa's mensen die de straten optrokken. Echter bleek dat de felle reactie te wijten was aan het totaal aan maatregelen en beleid. Diezelfde

maatregelen worden gelinkt aan het verleden met autoritaire leider Pinochet aan de macht, onterecht weliswaar.

We zien bedenkelijke artikelen van het hele gebeuren, deze vertalen zich ook in beschuldigingen van het neoliberalisme en de vrije markt.

Linkse media

We zouden ons tenminste vragen moeten stellen bij dit soort opmerkingen en liefst, na verdere nuances en analyses, afkeuren van te simplistische verklaringen. (Uiterst) linkse media staan vaak klaar om te berichten over een nieuwe opstand, meestal in Latijns-Amerika en hopen alvast op een nieuwe revolutie. Gewoonlijk staan ze dan klaar om hiervoor hun middelen in te zetten, middelen zoals framing en propaganda. Deze worden nu ingezet in Chili, dat nu aan de beurt is en waarop de hoop van revolutionairen gevestigd is. Naast de

bedroevende cijfers betreffende de slachtoffers en gewonden van politie- en militair geweld, zijn er ook enkele tientallen burgers slachtoffer geworden van burgergeweld, bijvoorbeeld branden en plunderingen in gebieden die in staat van anarchie verkeerden.

Maatschappelijke problemen

Sinds de val van Pinochet zijn er verschillende leiders en partijen aan de macht geweest die elk met hun eigen ideologie en beleid geprobeerd hebben de grote maatschappelijke problemen aan te pakken, maar hier niet in geslaagd zijn. Deze problemen zijn: welzijn, onderwijs, ongelijkheid; zowel sociaal als economisch, economische onzekerheid en financiële instabiliteit. Ook zien we een verschil in belangen en beweegredenen bij het volk zoals bij de middenklasse die in grote aantallen meededen met de protesten. In die groep lijken de motieven

eerder economische en financiële onzekerheid, maar tevens de vraag naar een hogere levensstandaard die wellicht nog niet binnen handbereik ligt.

Jarenlang werd er gepoogd die ongelijkheid weg te werken onder verschillende

vooruitgang voor de lagere klassen van het land. Terwijl er sociale correcties werden

verwacht door een aanzienlijk deel van de bevolking, kwam Piñera met tegengestelde

"Na het beleid van de autoritaire Pinochet kwamen jaren van achteruitgang en crisis"

Crisis

Het conflict borrelde al langere tijd op tot het haar kookpunt had bereikt. Na vele jaren onder de autoritaire Pinochet en de oligopolieën die met hem gelinkt waren, kwamen na een periode met economische vooruitgang en stijgende welvaart, dankzij neoliberaal beleid komende van Amerikaanse neoliberale economen, jaren van achteruitgang en crisis.

leiders, maar tevergeefs, de armoedecijfers bleven schommelen.

Piñera beloofde een grotere economische vooruitgang dan in zijn eerste regeerperiode, maar kon die beloftes niet waarmaken. Ook heerste er onder het volk, vooral het linkse gedeelte, een notie dat die economische vooruitgang niet gepaard zou gaan met

maatregelen als verdere verhoging van bepaalde kosten en weigering van hogere pensioenen en minimumlonen, iets wat uiteindelijk de mensen op straat bracht.

Straatprotesten

De overheid zette voor het eerst militairen in en gebruikte vijandige woorden over de burgers op straat. Een strategische fout, zo

bleek uiteindelijk, aangezien dit hun de ideale kans gaf de situatie te vergelijken met de onderdrukking die er onder Pinochet heerste. Een ander heikel punt van het protesterend volk blijkt corruptie. Politici die al eerder in aanraking leken te komen met corruptie en omkoping zouden onvoldoende, of niet gestraft worden.

Al deze feiten en toevoegingen insinueren dat ook

deze protesten niet zomaar uit het niets zijn uitgebroken. Een lichte prijsverhoging voor de metro kan nooit plots duizenden mensen op straat brengen; we kunnen veel leren uit protesten in andere Zuid-Amerikaanse landen zoals Hong Kong, Turkije en zelfs in ons eigen land. Nochtans heeft de Chileense overheid bepaalde maatregelen teruggedraaid, zoals duurdere metrotickets, en zal het minimumloon en minimumpensioen verhoogd worden terwijl zelfs de regering herschikt is.

Politieke kleur

Dergelijke demonstraties, dus ook in Chili, zijn vaak georganiseerd. In Chili zijn deze oorspronkelijk geleid door een organisatie die als politiek neutraal (noch

links, noch rechts) wordt beschouwd. Echter namen (radicaal) linkse bewegingen het voortouw en leidden het verdere verzet, dit keer met een duidelijkere invulling en kleur. Die invulling probeert zich nu te vertalen in een afwijzing van het neoliberalisme en door uiterst linksen uiteraard

"Radicaal linkse bewegingen nemen het voortouw in het verzet"

ook een afwijzing van het kapitalistisch systeem zelf. In dergelijke situaties zijn het vaak mensen met een afkeer voor de regerende partij en wiens favoriete partij de verkiezingen verloor die wachten op een maatregel van de regering die minder populair zijn. De verhoging van metroprijzen was dan weer een typische, wellicht te verwachten maatregel die bij het profiel van de regerende partij Renovación Nacional en Piñera past.

Kritiek op het neoliberal systeem

Ten slotte kunnen wij als liberalen misschien eens nadenken over hoe we moeten omgaan met dergelijke kritieken gericht op het (neo)liberalisme

en haar waarden. Zeker in Zuid-Amerikaanse landen waarin soortgelijke onrusten al vaker zijn voorgekomen.

Men zou kunnen wijzen op de ondermaatse of misplaatste implementatie van het neoliberaal systeem, strategische misstappen, een onvoldoende democratisch

beleid, de reeds besproken kloof tussen burgers en corruptie of de groeiende vraag naar verandering zijn voorbeelden

van factoren die allen de onvrede mee hebben bepaald. Liberalen zouden zich verder ook kunnen verdedigen tegen de notie dat liberalisme en de vrije markt rechtstreeks zou resulteren in een grote en groeiende ongelijkheid. Correlatie staat niet gelijk aan causaliteit. Gelukkig, en zoals geweten, zit er in de diepe put van de liberale filosofie, zoals de liberale gelijkheid en rechtvaardigheid van Rawls, genoeg materiaal om zowel pleidooi als beleid te kunnen genereren om diezelfde ongelijkheden te voorkomen.

White Genocide: de jacht van het

ANC op de blanke boeren

Seppe Aerden - Aspirant LVSV Leuven

Het Afrikaans Nationaal Congres of kortweg het ANC is de huidige regerende partij in Zuid-Afrika. De partij van Mandela vertegenwoordigt echter niet langer het idee van een Zuid-Afrika waarin blank, bruin en zwart in vrede naast elkaar kunnen leven. Een van de eerste politieke daden die de nieuwe president, Cyril Ramaphosa stelde, was het steunen van het parlementaire wetsvoorstel om de gronden van blanke boeren radicaal en zonder enige vorm van compensatie te onteigenen. Heeft het ANC hiermee daadwerkelijk de oorlog verklaard aan de blanke boeren of is het een wanhoopspoging om hun eigen vel te redden?

"...ik zweer dat ik in alle integriteit trouw blijf aan de republiek van Zuid-Afrika...", zo ging de presidentiële eedaflegging

van Jacob Zuma in 2009. Jammer genoeg is er weinig in huis gekomen van deze integriteit. Zuma's ambtstermijn werd gekenmerkt door corruptie en economisch verval.

"Hoewel Zuid-Afrika tot de BRICS-landen behoort, kent het nauwelijks economische groei"

Zuma overleefde enkele parlementaire stemmingen over zijn ontslag, maar sloeg er toch in om aan de macht te blijven. Tot februari van vorig jaar, wanneer een zoveelste corruptieschandaal aan het licht kwam en Zuma wijselijk aftrad als

president van Zuid-Afrika namens het ANC. Zuma's presidentschap heeft desastreuze gevolgen gehad voor zijn partij. Hoewel Zuid-Afrika een van de BRICS-landen is, kent het land nauwelijks economische groei. Ook de massale corruptie in het land heeft het ANC (duidelijk) niet kunnen verhelpen. Zuid-Afrika glijdt meer en meer af naar een politieke, sociale en vooral economische crisis. De partij heeft zijn belofte van het beëindigen van de sociaaleconomische ongelijkheid niet kunnen waarmaken. De achterban

geraakt vermoeid. Het ANC verzwakt. De partij die symbool staat voor het 'post-apartheid' tijdperk, het 'nieuwe' Zuid-Afrika lijdt gezichtsverlies. Zoals altijd in de geschiedenis zoekt men dan een zondebok, een externe vijand om de rangen terug te sluiten. In Zuid-Afrika is deze externe vijand gemakkelijk gevonden in de blanke boeren, de Afrikaners. Voor het eerst verontrusten de nakende verkiezingen het ooit zo almachtige

ANC. Onder invloed van de opkomende, populistische 'partij' Economic Freedom Fighters, die eerder uit onechte paramilitairen bestaat dan echte democraten, wordt het beleid van het ANC tegenover de blanke boeren, die nog steeds meer dan 74 procent van het agrarisch grondgebied bezitten, radicaler. Het EFF zaait haat en roept de zwarte bevolking

zelfs op tot een genocide van de blanke boeren. Het feit dat ANC-politici worden betrapt op het zingen van het 'Schiet een Boer' lied of dat het aantal plaasmoorde (moorden op de blanke boeren) drastisch toeneemt, toont aan dat deze tendens al een tijdje bezig is. Gregory Stanton, een

**"De vraag is maar of de
Afrikanergemeenschap dit beleid
van gedoogde slachtingen zal
overleven en wat de gevolgen
zullen zijn"**

hoogleraar Genocidestudies aan de universiteit van Fairfax County in Virginia, Verenigde Staten, kondigde zelfs verontrustend aan dat Zuid-Afrika zich al in het zesde stadium bevindt van de in totaal acht stadia die voorafgaan aan een genocide. De blanke boeren reageren op hun beurt op dit alles door het oprichten van speciale commando's of het toetreden tot de

neonazistische organisatie, het AWB, dat ook met de dag radicalere uitspraken doet over de 'bruine apen'. Het is dus duidelijk dat het beleid van het ANC-polarisatie in de hand werkt waardoor Zuid-Afrika in een heel enge en nauwe impasse terecht komt. Het is dan ook geen verrassing

dat de Afrikaanse diaspora vandaag de dag plaatsvindt. Meer en meer Afrikaners ontvluchten immers hun thuisland. Zij die blijven, bereiden zich

voor op een gewapend treffen. De vraag is maar of de Afrikanergemeenschap en hun cultuur dit beleid van gedoogde slachtingen zal overleven en wat de gevolgen zullen zijn voor het tot nu toe nog vrij vredige Zuid-Afrika.

Rassenkwestie

Hoewel de beperkte economische groei het aantal gefrustreerde ANC-

kiezers doet toenemen, blijft in Zuid-Afrika de rassenkwestie prioriteit nummer één. De politiek blijft deze kaart ook trekken, ten koste van de blanke boeren. Het is dan ook zonde om te vernemen dat de nieuwe president Ramaphosa; een oud vertrouweling van Mandela en iemand van wie verwacht werd dat hij Mandela's gedachtegoed nieuw leven zou inblazen; deze politiek simpelweg besluit door te trekken. Met zijn idee van radicale onteigeningen komt Zuid-Afrika enkel en alleen dichterbij stap zeven en acht van de volkerenmoord. Zoals het onteigeningenbeleid in Zimbabwe, de voormalige 'graanschuur van Afrika' heeft aangetoond, zijn zulke maatregelen te drastisch en te desastreus voor de economie en de algemene stabiliteit van het land. Sociaal conflict zal onvermijdelijk

zijn. Bovendien kwam in Zimbabwe ook de voedselvoorziening in gedrag doordat de blanke boerderijen niet meteen overgenomen konden worden door de zwarte boeren, die kleinschaligere landbouw gewoon waren. De boerderijen geraakten in verval en de vele arbeiders die bij de boeren in dienst waren, werden werkloos.

Hoewel de huidige grondverdeling en de negatieve gevolgen van het Apartheidsverleden niet te verdedigen zijn, zijn deze radicale grondonteiingen niet de oplossing. Ze zullen enkel leiden tot een verontrustende situatie die veel weg heeft van een burgeroorlog. Het ANC moet stoppen met het demoniseren van de blanke bevolking, die te vaak in deze 'omgekeerde-apartheidsmaatschappij' tot slachtoffer wordt gemaakt

van de apartheidspolitiek van hun voorouders. Ze moeten in dialoog gaan met elkaar om de polarisering en het moorden te stoppen en om op zoek te gaan naar een correcte, evenredige grondverdeling waarbij de zwarte meerderheid ook de kans krijgt om aan grootschalige, rendabele landbouw te doen. Zonder dat dit de volledige uitroeiing van de Afrikanergemeenschap inhoudt. Het verleden van Apartheid rechtvaardigt de moorden van het heden niet.

Een duidelijk en constructief overleg verzekert ook dat Zuid-Afrika haar voedselvoorzieningen niet in gedrang komen. Het overleggen kadert bijgevolg in een ruimere politieke voorwaarde waaraan Zuid-Afrika zal moeten voldoen om los te komen van haar rassenblazen. Het land moet zich als één, blank en zwart, schaarsten achter de politieke kwesties waarmee het vandaag de dag geconfronteerd wordt: de corruptie in de politiek, de grote ongelijkheid en de slappe economische groei. Dit vraagt geen gewapend rassenconflict, maar wel veel moeite en wederzijds begrip. Enkel zo kan Mandela's Long walk to freedom eindelijk voltooid worden.

Great leaders lead with influence, not with power and control

Reda Roodschids - Aspirant LVSV Leuven

In dit artikel schets ik even hoe klassieke bedrijven vandaag de dag gerund worden. Op een werkplaats waar macht en controle de show leiden, merken we dat de bazen alles onder controle hebben. Ze keuren elke beslissing goed, beheren elke interactie en houden toezicht op alle vergaderingen.

Bij deze klassieke structuur komen er heel wat negatieve aspecten kijken. Burn-out komt veel voor en het personeelsverloop is hoog. Medewerkers worden gemicromanaged en overgemanaged. Angst, dwang, bedreigingen en intimidatie zijn een dagelijks probleem. Innovatie en creativiteit zijn er niet en werknemers zijn minder gemotiveerd.

Het zit als volgt: Leidinggeven met kracht en controle is ego-gedreven. De schijnwerper staat op de baas. De oorzaak voor macht

en controle kan voortkomen uit hebzucht, woede, angst en onzekerheid. Dit wordt dan weerspiegeld op de werknemers. Machtswellust leidt tot een eenrichtingsdialoog van veeleisende en blaffende orders. Slechts eenmaal wordt er naar iemand geluisterd. Invloed daarentegen bevordert een open dialoog

"Succesvolle leiders bouwen vertrouwen en respect op in hun team"

en creëert een gezamenlijk gesprek. Invloed heeft betrekking op wat het beste is voor het team en de organisatie. Invloedrijke leiders leiden het goede voorbeeld met een heldere visie. Ze bouwen vertrouwen en respect op en zorgen voor respect binnen hun bedrijf/team. Ook zorgen ze voor psychologische veiligheid, dit heeft als gevolg dat het de groei

bevordert. Ze onderhouden relaties en verspreiden lof en ten slotte wakkeren ze innovatie en creativiteit aan. Dankzij dit allemaal voelen medewerkers zich gewaardeerd, geïnspireerd en gesterkt in hun werk. De betrokkenheid en productiviteit nemen toe en het behoud van medewerkers wordt versterkt.

Grote leiders beïnvloeden en inspireren anderen om te doen wat gedaan moet worden.

Een leider die leidt met invloed is een mentor, een leraar, een gids en een katalysator.

Grote leiders inspireren creativiteit, innovatie en versterken anderen tot grootsheid. Om af te sluiten nog een quote van John Maxwell: "Leiders worden groot, niet vanwege hun kracht, maar vanwege hun vermogen om anderen te versterken".

Waar extreem-rechts regeert, regeert het i-liberalisme

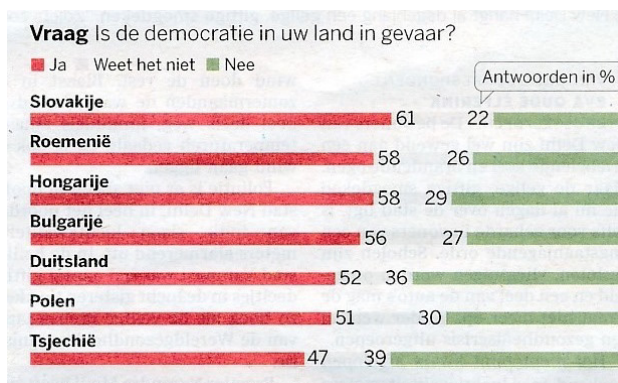
Maarten Gabriëls - Aspirant LVSV Leuven

De liberale democratie in Oost-Europa wordt de laatste jaren in een ware wurgreep gehouden door extreemrechtse regeringen. In Polen bestuurt bijvoorbeeld de partij “Recht en Rechtvaardigheid” (PiS), en in Hongarije zit op dit ogenblik een premier met dictatoriale, fascistoïde trekjes aan de knoppen. Dergelijke partijen hebben allen een gemene deler; het zijn partijen die stellen op te komen voor de “stem van het volk” en “dé democratie van hun natie”. Onlangs publiceerde Open Society Foundations echter onthutsende cijfers over de staat van de democratie in Oost-Europa.

De cijfers zijn verbijsterend, maar tegelijkertijd zo veelzeggend. Recent survey-onderzoek uitgevoerd in een groot deel van de voormalige Oostbloklanden toont aan dat het geloof in de democratie sedert de val van het IJzeren Gordijn nog nooit zo laag

was bij de bevolking. In dit artikel belicht ik twee Oost-Europese landen die momenteel door extreemrechts bestuurd worden en bekijk ik hun voornaamste beleidsdaden op vlak van fundamentele mensenrechten en op het vlak van het democratisch bestel.

Polen, natie waar de

Bron: Open Society Foundations

uitvoerende macht de rechterlijke opslokte

Net meer dan de helft (51%) van de Poolse respondenten geeft aan dat zij de democratie, als instituut van liberaliteit en vrijheid, in gevaar zien.

In Polen regeert sedert 2015 de uiterst-rechtse partij “Recht en Rechtvaardigheid” van premier Mateusz Morawiecki, die o.a. repressieve beslissingen nam om de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht aan te tasten. Zo tekende de Poolse President Andrzej Duda eind december 2015 een wet die de

macht en

onafhankelijkheid van het Pools Grondwettelijk Hof inperkt.

In juli 2017 deed het Poolse Parlement er vervolgens nog een grote schep bovenop met een wetsvoorstel tot drastische hervorming van de rechterlijke macht.

Een gewone parlementaire meerderheid kreeg daardoor de absolute beslissingsmacht over de benoeming van leden voor de “Poolse Raad voor de Rechtspraak”, een tot dan toe overheids-onafhankelijk orgaan dat rechters benoemt maar ook ontslaat.

Gezien de absolute meerderheid van de PiS-partij in het Parlement, werd dit in internationale context (terecht) aanzien als een machtsgreep van extreemrechts op de rechterlijke macht. Sindsdien oefent de PiS-partij met haar absolute parlementaire meerderheid controle uit over het Pools rechtssysteem. Verder werd in de beruchte hervorming besloten om 40 procent van de Poolse rechters van het Hooggerechtshof op vervroegd pensioen te sturen.

Vervanging

zou dan gebeuren via de eerder vermelde (politiek-gekleurde) “Raad voor de Rechtspraak”.

Op 24 juni dit jaar werd Polen door het Europees Hof van Justitie terechtgewezen over deze maatregel en op

5 november 2019 werd Polen zelfs veroordeeld voor discriminatie wegens het verschil in pensioenleeftijd voor mannen/vrouwen in de desbetreffende nieuwe wet.

"Het geloof in democratie in die landen is nog nooit zo laag geweest sinds de val van het IJzeren Gordijn"

Op 20 december 2017, enkele maanden na de invoering van het hervormingsdecreet, activeerde de Europese Commissie, de zogenaamde “inbreukprocedure” of het bekendere “artikel-7” vanwege schendingen aan het Europees Recht. Op termijn kan Polen zijn stemrecht in de Europese organen verliezen. Ook in andere

"Op termijn kan Polen zijn stemrecht in Europese organen verliezen"

maatschappelijke velden is duidelijk dat Polen, met zijn extreemrechts beleid fundamentele mensenrechten beknot. Zo roepen tegenwoordig meerdere Poolse provincies, thans allen bestuurd door de

PiS-partij, heuse LGBT-vrije zones uit.

Het is geen geheim dat de regeringspartij, haar focus van het migratie-thema, naar het bestrijden van seksuele minderheden heeft verlegd.

Orban en zijn mediawaakhond
Hongarije neemt het niet nauw met persvrijheid...

Over het inperken van de onafhankelijkheid en slagkracht van de rechterlijke macht, zien we treffende gelijkenissen met een ander ex-Oostblok-land, namelijk Hongarije. Sedert 14 mei 2010 is premier Viktor Orbán met zijn christendemocratische partij Fidesz aan de macht. Op 11 maart 2013 stemde het Hongaarse Parlement, met een tweederdemeerderheid van

Orbans regering, in met een

grondwetswijziging die de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht inperkt en eerdere uitspraken van het Constitutioneel Hof negeert. Twee jaar eerder, begin 2011, riep Orban al een “mediawaakhond”

in het leven via zijn omstreden “mediawet”, die zogenaamde “niet objectieve” media moet beboeten. Het bestuur van dit bedenkelijk orgaan werd daarbij volledig bij Orbans partijgenoten gelegd. Het controleren van de media door extreemrechts werd hierdoor een feit, de persvrijheid als democratische waarde werd begraven.

Verder werd via velerlei wetgeving onder andere de invloed van de overheid op de Nationale Bank vergroot (Bankenwet - 30 december 2011), werden zittende rechters voortaan al op 62-jarige leeftijd naar huis gestuurd, in plaats van 70 jaar (19 april 2011) en kwam de onafhankelijkheid van Hongaarse Academische

instellingen in het gedrang na het afkondigen van de omstreden “Universiteitswet” op 4 april 2017, die de vrijheid van onderwijs inperkt.

Op 12 september kreeg het-door-extreem-rechts-bestuurde Polen gezelschap van Hongarije, nadat het Europees Parlement ook voor Hongarije de inbreukprocedure (“artikel 7”) wegens schendingen van het Europees recht activeerde.

Het paradoxale karakter van rechtsextremistisch beleid

Het is klaar en duidelijk, extreemrechts regeringsbeleid leidt quasi “in de regel” tot flagrante schendingen

van de fundamentele mensenrechten, het inperken van de rechterlijke macht en het opgeven van liberale en democratische grondbeginselen.

Daar schuilt meteen de ware paradox van een extreemrechts beleid. Dergelijke partijen roepen vaak luid op te komen voor de “stem van de gewone man” (wat die omschrijving ook moge betekenen), maar in de praktijk trachten ze eens aan de macht, de “stem van het volk” te beknotten door liberaal-democratische waarden als persvrijheid, vrijheid van meningsuiting en bijvoorbeeld de scheiding der machten terugdraaien of af te schaffen.

Het succes van extreemrechtse partijen blijft

ook niet langer beperkt tot de meer conservatieve Oost-Europese naties. De laatste jaren scheren schimmige figuren als Le Pen, Wilders maar ook Farage hoge toppen bij landelijke verkiezingen in West-Europa. Ook België bleef niet van deze tijdsziekte bespaard, met op 26 mei een monsterscore voor het extreem-rechts-populistische Vlaams Belang, dat in eenmaal de tweede partij van het land werd.

Maar het gaat nog verder, en het aantasten van fundamentele democratische grondslagen begint vrijwel altijd subtiel en ogenschijnlijk ongevaarlijk. Net daarom moeten we meer dan ooit rekening houden met de extreemrechtse factor in onze maatschappij. Wanneer kopstukken van een liberaal-conservatieve partij als N-VA weer eens een rondje inhakken op zogenaamde “wereldvreemde of

activistische rechters” omdat de uitspraken in rechtszaken ongewenst zijn, of als een Vlaams-Parlementslid van diezelfde partij stelt dat er “grenzen aan het recht op verdediging” zijn, zouden alle alarmbellen moeten gaan rinkelen. Wie zich een democratische partij noemt, kan niet het democratisch systeem aantasten door dergelijke uitspraken.

"Bepaalde kopstukken bij N-VA menen dat meeheulen met de wolven in het bos de beste oplossing is"

Nogmaals, het begint subtiel, maar de verrechtsing en bijhorend de i-liberalisering van onze moderne maatschappijen kennen een gestadig proces.

In België lijkt de rechterkant van het democratisch politiek spectrum geen pasklaar antwoord te kunnen bieden aan dit relatief nieuwe fenomeen. N-VA is sedert de stembusgang van mei 2019 diep verdeeld

over de manier waarop er gecapteerd moet worden. Bepaalde kopstukken menen dat meeheulen met de wolven in het bos de oplossing is.

De andere Vlaamse liberale partij, Open Vld, kiest dan weer voor de confrontatie en probeert vooral in te zetten op het verketteren van extreemrechts.

Beiden zullen uiteindelijk nét leiden tot een versterking van de i-liberaliteit.

De eindconclusie over hoe we ons moeten

wapenen tegen

dit verschijnsel en of bv. de Europese Unie er wel goed aan doet om hier in te grijpen en niet het tegengesteld effect zal bereiken, laat ik open, omdat er mijn inziens nog steeds geen pasklaar antwoord op is... We nemen enkel akte van de verstrekkende gevolgen...

4uCampus

Cadeautips voor een liberaal:

Met Kerst voor de deur is het altijd zoeken naar het geschikte cadeau. Maar wat is nu een ideaal cadeau voor een liberaal? Na even brainstormen kwamen we met deze tips:

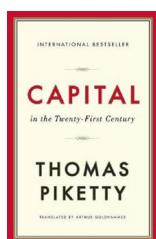
Hoe beter voor de dag komen dan met manchetknopen van Adam Smith? Te dragen voor elke gelegenheid, bijvoorbeeld tijdens een mondeling examen om indruk te maken op je professor, of op een tripje naar het Festival van de gelijkheid.

Tickets voor het jaarlijkse Students For Liberty congress.

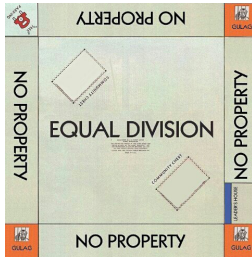
Een goudstaaf, als enige munt dat niet wordt gecontroleerd door de Centrale banken.

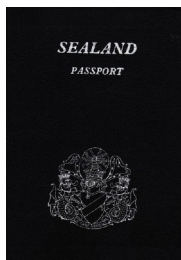
Het boek van Piketty, uitsluitend te gebruiken als toiletpapier. Met het motto: "ken je vijand".

Waar beter 's ochtends je koffie uit drinken dan uit deze tas?

Een monopoly om met je "kameraden" te spelen.

Een paspoort van een vrijstaat, de micronatie Sealand.

Aangezien liberalen zoveel boeken willen lezen en het moeilijk te bepalen is wat nu de ultieme klassieker is, is het beste om een giftcard voor Amazon te geven, dat ze zelf kunnen beslissen. Voor tips kan je altijd op de boekenlijst van het LVSV kijken!

Een erelidmaatschap van het LVSV Leuven. Want waar anders kan je verbonden zijn met een groep jonge ambitieuze liberalen?

Free Hongkong!

Amadeo Vanhaverbeke - Ledenbeheer LVSV Leuven

Op zondag 24 november trokken de inwoners van Hongkong naar de stembus voor de lokale verkiezingen, dat deden ze massaal. De democratische oppositie won met maar tien procent afstand van een stalinistische zegen. Dat laatste is exact wat boven deze verkiezingen hangt; een wolk van communistische dictatuur en repressie. Wat begon als protest tegen een uitleveringsverdrag met China is ondertussen geworden tot een gigantische protestbeweging tegen de nakende Chinese onderdrukking én voor vrijheid.

Die nakende onderdrukking is eigenlijk al werkelijkheid. De Chinese overheid in Peking stuurt al sinds de inwerkingtreding in 1997 van het akkoord met de Britten, waarmee Hongkong terug werd overgedragen aan de Volksrepubliek China, de politieke agenda en oefent immense druk uit op haar

bestuurders. Dat verdrag kwam tot stand nadat China niet meer wou weten van een pachtverlening van Hongkong, die pacht bekwam Groot-Brittannië na de Opiumoorlog van 1841. Na 150 jaar Brits Koloniaal bestuur werd Hongkong overgedragen aan China.

één land, twee systemen

De Britten verkregen wel een overgangstermijn van minimum 50 jaar waarin Hongkong wel Chinees grondgebied is, maar zich autonoom kan besturen binnen een eigen voordelig statuut. Dit constitutioneel systeem staat bekend als 'één land, twee systemen'. Zo werd het Brits kroonkoloniaal gebied de 'Bestuurlijke Regio Hongkong van de Volksrepubliek China' net zoals andere naties zoals Macau en Tibet. Zij hebben ook een autonoom statuut, maar zijn de facto een onderdrukte natie die wordt geregeerd vanuit Peking. Dat is nu exact de vrees

van Hongkong. De teugels verliezen én nooit meer kunnen terugkeren naar de vrije en eerder westerse samenleving.

De vraag rijst waarom Hongkong niet bij China zou willen horen. Het antwoord lijkt voor u vast evident, maar dat is het allesbehalve. In het boek *'Is het Westen de weg kwijt?'* vraagt voormalig diplomaat bij de Verenigde Naties voor Singapore Kishore Mahbubani zich af wat er mis zou zijn met een ondemocratische benadering zoals in China of Singapore. De twee landen zijn niet volledig met elkaar te vergelijken aangezien er in China een véél grotere inmenging door de centrale overheid is, maar ze delen wel dezelfde theorie: een open economie (bij China is dat vooral eenrichtingsverkeer) die ervoor zorgt dat de welvaart enorm stijgt. Honger en armoede daalt stelselmatig in China. Om efficiëntie

te bereiken moet men wel inboeten in persoonlijke vrijheden en democratie. Kishore Mahbubani stelt dat het Westen hier een strategisch nadeel heeft, democratie en vrijheden vertragen de besluitvorming en de vooruitgang van de welvaart. Zijn stelling klopt, het westen begint achterop te hinken. Wat heb je tot slot van rekening aan vrijheid en democratie als je niet aan je basisbehoeftes kan voldoen.

Wil naar meer dan enkel overleven

Wanneer de welvaart in zo'n landen stijgt en daardoor

relatief hoog is, krijgen bepaalde maatschappelijke groepen, vaak de hogere klasse, de terechte wil naar meer dan enkel kunnen overleven. Mensen

Mahbubani: "Het westen heeft als strategisch nadeel dat democratie en vrijheden besluitvorming vertragen"

willen leven; creatief zijn, kritisch zijn, dansen, feesten, reizen, ontdekken, enzovoort. Dat alles gaat niet binnen een centraal geleide samenleving, wél binnen een democratie met fundamentele vrijheden die mensen de kans geeft zich te ontplooiën en zelf mee te bouwen aan de samenleving

van morgen. Er borrelt een drang naar bevrijding van denken en doen. Democratie is de enige staatsvorm waarbinnen dat alles werkelijk kan plaatsvinden, ook al heeft het veel gebreken zoals Mahbubani in zijn boek ons probeert van te overtuigen.

Ook Joël De Ceulaer onderschrijft in zijn recent verschenen boek *'Hoera, de democratie is niet perfect'*, waarin hij een ode brengt aan de democratie, dat een democratie vele gebreken heeft. De democratie is absoluut niet perfect, maar wel veruit het beste tussen alle andere vormen van

staatsbestuur. Mahbubani heeft in alle eerlijkheid gelijk, maar zet de voor- en nadelen op de weegschaal én de voordelen van vrijheid en democratie zullen veel meer wegen. Noem het een natuurinstinct.

Veil of ignorance

Een menselijk verlangen dat de liberale godfather John Rawls ons al probeerde mee in te pakken met zijn gedachtenexperiment dat hij de 'sluier van onwetendheid' (veil of ignorance) noemt. Zijn gedachtenexperiment gaat als volgt: vergeet uw afkomst, gender, levensstandaard, nationaliteit, studies, gevoelens, verlangens, leeftijd, enzovoort. Beeld u in dat u overal op de wereld in eender welke levenssituatie kan terechtkomen. U kan baron Trump of een Oeigoerse arbeider zijn. Rijk of arm. Jong of oud. Vrij of onvrij. Mensen zullen vanuit dat perspectief altijd voor vrijheid kiezen, want er moest maar eens een kans zijn dat u zou eindigen als een Oeigoerse arbeider die op eender welk moment naar een kamp kan worden gestuurd door de Chinese overheid omdat u moslim bent. Het menselijk instinct kiest voor vrijheid, zelfs boven rijkdom of stand.

U hebt niets aan uw geld als men u leven kan beheersen. Dat is waar de burgers van Hongkong voor strijden, voor vrijheid, uit natuurinstinct.

Invloed van de Sovjet-Unie

Deze drang naar vrijheid, democratie en autonomie leeft minder in andere regio's van China. Dat komt natuurlijk door de specifieke geschiedenis van Hongkong dat al vele jaren persoonlijke en economische vrijheid kent. Eenmaal de deur des vrijheid open is laat een volk die niet zomaar meer sluiten. Een mooi voorbeeld hiervan is de hervormingsperiode van Gorbatsjov in de voormalige Sovjet-Unie. Glasnost (openheid), uskorenije (economische intensivering) en perestrojka (hervorming) waren de kernbegrippen die de Sovjets er terug bovenop moesten helpen. Economisch en militair stond het land er barst slecht voor. Openheid op vlak van economie en enkele grondige hervormingen moesten daar verbetering in brengen. Men zorgde niet enkel voor meer economische vrijheid, maar deed ook enkele toegevingen op persoonlijke vrijheden zoals een beperkte vorm van vrije meningsuiting. Dat is het grote verschil met de transitieperiode die China

kende onder Mao Zedong. Wel economische openheid, géén toegevingen op persoonlijke vrijheden. Het brutaal neerslagen van de Tiananmenprotesten kunnen hier perfect als voorbeeld gelden. Dat verklaard waarom de weerstand in andere delen van China veel minder is dan in Hongkong.

De Sovjet-Unie kende dus wel degelijk een positieve evolutie in de toename van rechten en democratie, al bleef dat zeer beperkt. De deur des vrijheid stond op een kier, éénmaal die open is krijg je die niet meer toe. Dat lukte ook niet meer. Deelstaten scheurde zich af en de ooit zo machtige communistische staat USSR viel. Hongkong proeft al veel jaren van vrijheid en democratie (nuance!), men gaat dat niet zomaar meer afgeven!

De inwoners van Hongkong volgen hun menselijk instinct naar vrijheid en democratie. Ze hebben er jaren van kunnen proeven en zullen niet afgeven. Wij kunnen hun enkel steunen in hun moeilijk strijd tegen onderdrukking én voor vrijheid. Vrijheid boven alles! Magna res libertas!

Save the Date :

Nationale OudLeden Reünie LVSV

Antwerpen, zaterdag 07 maart 2020 vanaf 17u

Meer info volgt via onze FB-pagina en nieuwsbrief!

Locatie: Hangar 26

Liberaal student over grenzen heen

Cédric Pissoort - Aspirant LVSV Leuven

Ik ben een student, afkomstig uit Brussel en ik ben Franstalig. Nederlands en Engels zijn beide vreemde talen voor mij. Ik ben actief in verschillende liberale studentenverenigingen en tevens lid van een politieke partij. Een ontzettend kleine partij, die eerder een lokaal initiatief is, maar toch volledig overeenkomt met mijn idealen: Le parti Libertariens. Ik ben dus actief in Vlaanderen, Wallonië en tevens in Europa als nationale coördinator voor European Students for Liberty (ESFL).

Aangezien ik veel onderweg ben tussen Vlaanderen en Wallonië geeft mij dit de unieke kans om deze beide regio's met elkaar te vergelijken. Symbolisch zijn het eigenlijk twee verschillende landen, niet enkel qua taal maar ze hebben ook beide een verschillende mentaliteit. Ik zal even dieper ingaan op de

verschillende mentaliteiten, vanuit een liberaal oogpunt.

Bij de Franstaligen zijn echte liberalen niet welkom. Vroeger was ik lid van de FEL. Theoretisch gezien is dat een onafhankelijke organisatie van de MR (Mouvement réformateur) maar eigenlijk is dit verre van waar. Bijna niemand van de organisatie wist iets over het liberalisme, of zelfs maar de definitie ervan en ze

mouvement Libéral étudiant. Daar was ik misschien geen buitenaards wezen, maar begrepen ze nog altijd niet wat ik wilde zeggen. In feite worden liberalen in de Franstalige wereld gemarginaliseerd. Zelfs vrienden maken is niet zo gemakkelijk, aangezien ik met mijn grote interesse voor politiek steeds bots met meningen van anderen.

Dan ben ik maar naar

"In Wallonië is er een figuurlijk cordon sanitaire voor alle ideeën die niet links zijn"

dachten dat ik gek was als ik erover begon te spreken of mijn mening verdedigde. Ik voelde me net iemand van een andere planeet.

Nadien sloot ik me aan bij een andere organisatie; een hele kleine studentenorganisatie in Louvain-La-Neuve : Le

Vlaanderen getrokken, hier ontdekte ik het LVSV via ESFL en nu ben ik dus aspirant bij LVSV Leuven. Dat is een compleet andere wereld. Ik heb het gevoel dat ik een andere planeet heb gevonden. Een planeet, waar liberalen zich kunnen uitspreken zonder gemarginaliseerd te worden.

Ik ontmoet grote groepen mensen, met jongens én meisjes. Tijdens debatten hoor ik namen zoals Hayek of Mises die me als muziek in de oren klinkt.

Ik weet wel dat alle Vlamingen niet altijd liberaal zijn. Maar de integratie van liberalen in Vlaanderen is absoluut anders dan die in de

Franstalige wereld.

In Wallonië is er een figuurlijk cordon sanitaire voor alle ideeën die niet links zijn. Zelfs in debatten op de universiteit. Ik ben onder de indruk als ik een debat volg in Vlaanderen met alle Vlaamse partijen, inclusief N-VA en Vlaams Belang. In Wallonië is dat onmogelijk en dan krijgt men bedreigingen van linkse

studenten.

Toch ben ik voorzichtig. Ik weet niet of wetten in de toekomst in Vlaanderen zoveel liberaler gaan zijn. Vanuit mijn ervaring weet ik alleen dat het relatief comfortabel is om liberaal in Vlaanderen te zijn. In elk geval veel aangenamer dan een liberaal in Wallonië.

De N-VA door de ogen van de Vlamingen

De N-VA door de ogen van de Walen

Een geporaliseerd Bolivia: het einde is nog niet in zicht

Sien Devalet - Sponsoring LVSV Leuven

Sinds de verkiezingen van 20 oktober komen zowel voor- als tegenstanders van ex-president Evo Morales massaal op straat om er hun ongenoegen te betuigen. Het land is eens te meer in twee verdeeld. Door de constante botsing tussen militairen en de bevolking zijn al meer dan dertig doden en honderden gewonden gevallen in beide kampen. Nu de 'zelfverklaarde' interim-president Jeanine Áñez van de oppositie aan de macht is, maar Evo Morales blijft claimen beter en sterker terug te komen, is het einde nog niet in zicht. Maar hoe is het zo ver kunnen komen?

Daarvoor keren we terug naar de beginperiode van Juan Evo Morales Ayma. Hij vindt zijn weg als leider van de unie van de cocaboeren naar de politiek toen hij in 2006 voor het eerst werd verkozen als president van de Republiek Bolivia. Met de belofte

grote veranderingen te realiseren voor de inheemse, arme bevolking en corruptie bij de rijken hardhandig aan te pakken, waait er een nieuwe wind in het beleid. En hoewel er een constante stroom aan commentaar van de oppositie komt, is er een consensus over het feit dat Evo verbetering brengt in Bolivia.

De eeuwige macht van Morales

Met meer dan 60% van de bevolking die 'si' stemt, treedt in 2009 de langverwachte nieuwe constitutie in werking. Deze vernieuwing versterkt onder meer de rechten van de inheemse bevolking, de controle over natuurlijke bronnen en limiteert privaat grondbezit. Anderzijds neemt de presidentsmacht sterk toe door de mogelijkheid van een tweede ambtstermijn en de autoriteit het congres te ontbinden. Met een nieuwe constitutie komen nieuwe verkiezingen. Eind 2009 wint Evo met een

overduidelijke meerderheid van 64% en wordt hij de allereerste president van de Plurinationale Staat Bolivia. Bovendien palmt zijn partij ook beide Wetgevende Kamers in waardoor het land volledig in de greep is van het 'MAS' (el Movimiento al Socialismo).

In 2013, het jaar voor de Bolivianen opnieuw naar de stembus zullen trekken, verklaart het hoogste gerechtshof dat Morales' eerste termijn onder een andere constitutie viel en dus niet telt als eerste termijn. Hierdoor is hij opnieuw verkiesbaar en krijgt hij het mandaat van president, dankzij een absolute meerderheid, voor de derde keer toegewezen.

Morales heeft de smaak van macht te pakken en probeert via een referendum in 2016 de grondwet wederom aan te passen. Maar deze keer zegt het volk 'no', een vierde termijn zit er niet meer in. Ook toen deden -

zoals bij elke Boliviaanse verkiezing - veel geruchten van fraude de ronde, maar door de nipte overwinning wordt hier weinig aandacht aan geschonken. Maar Evo heeft de strijdbijl nog niet begraven, want het jaar erna vernietigt het hoogste gerechtshof - onder de macht en op vraag van het MAS- de limieten op ambtstermijnen zodat hij toch zal kunnen deelnemen aan de verkiezingen in 2019.

Op 20 oktober 2019 was het dan zover, met het referendum van 2016 in het achterhoofd gaan de Bolivianen opnieuw stemmen. Bij 85% van de getelde stemmen wijst alles op een tweede ronde, tot er plots een stilte van vierentwintig uur volgt. De verontrusting slaat over in burgerlijk protest wanneer Morales dankzij een stijging van 2% en een daling bij de oppositie de overwinning behaalt. Terwijl Morales zijn zege verkondigt, komen duizenden mensen op straat om respect voor de democratie te eisen. Tijdens de eerste week van vredevol protest verschijnt

het ene bewijs van fraude na het andere waardoor de verontwaardiging en de opkomst van het volk blijft stijgen.

Geïrriteerd door de protesten en blokkades daagt Evo de tegenbeweging uit door zelf de steden af te sluiten met de uitspraak: “Jullie willen staken, geen probleem. We gaan jullie vergezellen door steden te omsingelen. We

Evo Morales Ayma

zullen zien of je het volhoudt.” Zelfs zonder toevoer van goederen en met (gewelddadige) tegenprotesten van Evo's aanhangers verliest de bevolking zijn moed niet. Na twee weken aanhoudende stakingen deelt Morales mee te zullen afstappen zodra zowel nationale en internationale entiteiten als de Organisatie van Amerikaanse Staten (OAS)

voldoende bewijs van fraude leveren.

Het einde van Morales

Zijn laatste stoot mag niet baten, het uitroepen van nieuwe verkiezingen slaat niet aan. Er komt een abrupt einde aan zijn presidentschap in het weekend van 9 en 10 november wanneer achtereenvolgend de politie en militairen beslissen

om zich bij het volk te voegen, de OAS besluit de verkiezingen te annuleren wegens voldoende bewijs van irregulariteiten en de legeraanvoerder suggereert dat het beter zou zijn als hij opstapt. Hij keert terug naar zijn roots, naar de cocaboeren in Chapare, om daar zijn ontslag als president aan te kondigen. Niet veel later stapt hij op het vliegtuig richting Mexico waar hij politiek asiel krijgt.

Opnieuw protest

Aangezien ook zijn vicepresident en de voorzitter van de Senaat ontslag nemen, is Jeanine Áñez van de oppositie de volgende in lijn om de presidentspost op te nemen. Het hoogste gerechtshof aanvaardt haar formeel als interim-president, want het

MAS-parlement weigert dit. Waar de ene helft van de bevolking opgelucht ademhaalt en hoopt op rust, begint de andere helft verontwaardigd hun protest. Doorheen heel Bolivia worden branden gesticht, nieuwe blokkades opgezet en betoogd in de straten. De politie en het leger krijgen vrij spel door een nieuw decreet van Áñez waardoor ze feitelijk straffeloos blijven bij het herstel van de openbare orde.

Het hardhandig optreden leidt tot onder meer het massacre van Sacaba waar acht dodelijke slachtoffers vallen. Cocaboeren wilden van Chapare naar La Paz stappen om te protesteren maar worden in Sacaba gestopt door de militairen toen illegale wapens werden ontdekt.

Geporaliseerd Bolivia

Bolivia is duidelijk in twee verdeeld. De cocagemeenschap die vreest voor een streng beleid samen met de armere bevolking die vrezen in de vergetelheid te verdwijnen. Anderzijds de rijke bevolking met een deel van de middenklasse die hopen op een meer democratisch maar vooral liberalere aanpak van de

president. De desinformatie die van over heel de wereld en vanuit Bolivia zelf binnenkomt, polariseert het land verder en verder. Aan de ene kant zou het land door een militaire coup zijn overgenomen en wordt er maar al te vaak teruggegrepen op etnisch-culturele argumenten

onderdrukte waardoor het land nu terug vooruit kan kijken. De militairen verhelpen volgens hen het vandalisme en de protesten die vanuit Mexico door Evo gecoördineerd worden. De complottheorieën en uiteenlopende verhalen maken het moeilijk tot onmogelijk om de

waarheden van de leugens te

"De desinformatie die vanuit Bolivia en de rest van de wereld binnenkomt, polariseert het land meer en meer"

als aanleiding voor de onderdrukking van de inheemse Aymara en Quechua bevolking. De eerdere uitspraken van de interim-president geven extra weerklank aan de racisme verhalen. Aan de andere kant zou het land eindelijk verlost zijn van de dictator Evo Morales die de economie

onderscheiden.

Of de geplande verkiezingen in januari 2020 de begeerde vrede teweeg zullen brengen, valt nog af te wachten. Want hoe kan rust bereikt worden in een land waar de meningen van het volk op elk uiteinde van het spectrum te vinden zijn.

Regeringsonderhandelingen: Wat moeten de liberalen nu doen?

Kevin Croux - Aspirant LVSV Leuven

Een aantal weken geleden gaven CDH & DéFI aan dat ze beide terug beschikbaar zijn om deel te nemen aan een federale regering. Dit verbetert de onderhandelingsposities van informateur Magnette aanzienlijk. Bovendien lijkt volgens sommige experts de bocht van de Open Vld naar paarsgroen al ingezet toen dat Bart Somers (Minister van samenleven in de Vlaamse regering) afgelopen weekend fors uithaalde naar de N-VA omdat ze het land zouden blokkeren (hij verwees naar uitspraken van enkele N-VA kopstukken waaruit moest blijken dat de N-VA al voor de oppositie gekozen had).

In feite zijn er drie opties die de liberalen (alook de andere partijen) op dit moment nog hebben, Paars-groen (liberale socialisten & groenen), Paars-geel (liberalen, socialisten en de N-VA) en nieuwe

verkiezingen. In dit artikel ga ik elke optie na om er zo achter te komen welke de beste zou zijn.

Paars-geel

Deze coalitie heeft een aantal belangrijke voordelen: Ten eerste heeft ze een meerderheid in de beide taalgebieden (zowel in Vlaanderen als in Wallonië). Daarnaast zijn de grootste partijen van elke taalgroep hierin vertegenwoordigd wat voor een stabielere coalitie zorgt. Bovendien zorgt de deelname van de N-VA ervoor dat de PS meer toegevingen zal moeten doen waardoor de liberalen samen met de N-VA een goed socio-economisch beleid kunnen binnenhalen.

Helaas zijn er ook enkele nadelen aan deze coalitie. Ten eerste is het water tussen de PS & de N-VA zeer diep en gaan ze waarschijnlijk niet veel toegevingen aan elkaar willen doen, ook het feit dat de PS moet uitkijken

voor de PTB (PVDA) en de N-VA de hete adem van het VB in haar nek voelt gaat dit als resultaat hebben.

Ten tweede zal de volgende regering sowieso een stuk linkser zijn dan de huidige omdat de PS incontournable is.

Ten derde heeft de N-VA ook haar geschiedenis niet echt mee. Tijdens de regeringsonderhandelingen van 2010-2011 hebben ze 541 dagen lang het land geblokkeerd en toen er in 2014 wel in de coalitie zaten (Zweeds) hebben ze daar in 2018 er de stekker uitgetrokken. Officieel voor de migratiecrisis maar eigenlijk omdat ze de begroting niet in orde krijgen en omdat ze de bi al zagen hangen (VB won bij de gemeenteraadsverkiezingen fors ten koste van N-VA).

Paars-groen

Deze coalitie, waar de informateur zijn hart aan

verloren heeft, heeft zowel voor als nadelen. De nadelen zijn direct duidelijk.

Ten eerste is er geen meerderheid aan Vlaamse kant en is deze ook behoorlijk links (zie gelekte nota Magnette), als de liberalen hierin stappen dan krijgen ze stevige oppositie op rechts van zowel N-VA als van Vlaams Belang.

Het tweede nadeel is het budgettaire: op dit moment is er al een tekort van 11 miljard en uit de gelekte nota staat niet in hoe ze dit gaan oplossen, sterker nog er zijn zelfs plannen om dit uit te breiden.

Maar deze formatie heeft ook voordelen voor de liberalen. Het eerste voordeel is dat het een regering is zonder de N-VA,

dit biedt de mogelijkheid voor de liberalen om terug het verschil duidelijk te maken tussen de Vld en de N-VA. Het tweede voordeel hangt voor een stuk samen met het eerste, namelijk dat er een al een progressief front gevormd is rond de euthanasie- en de abortuswetgeving.

Herverkiezingen

De derde optie is ook de minst realistische optie namelijk herverkiezingen. En dit om meerdere redenen:

Ten eerste is het in België ongehoord om terug naar de kiezer te gaan als het niet zou lukken.

Ten tweede zou het opnieuw naar de kiezer trekken, het probleem niet oplossen, sterker nog, het VB zou fors kunnen stijgen waardoor het

nog moeilijker wordt dan dat het nu al is.

Ten derde hebben bijna alle partijen schrik om verzwakt uit de verkiezingen te komen waardoor hun eigen onderhandelingspositie verslechtert.

Ten slotte zou het de parlementaire werking grondig verstoren terwijl die nu net goed werk levert.

Conclusie

Herverkiezingen zijn duidelijk geen (reële) optie en dus blijven er nog twee opties open; namelijk Paars-Groen of Paars-Geel en deze zijn allebei heel moeilijk (standpunt Open Vld: paars-geel is moeilijk maar paars-groen is nog veel moeilijker). Welke optie er beter is hangt af van waar men de prioriteiten op wilt leggen. Als men een degelijk socio-economisch beleid wilt forceren dan is Paars-Geel de beste optie omdat de liberalen dan kunnen samenwerken met de N-VA. Maar Paars-Groen: biedt de kans voor de liberalen om zich progressiever op te stellen dan onder de vorige regering en om hen terug duidelijk te onderscheiden van de N-VA. Wat het uiteindelijk gaat worden kan niemand op dit moment zeggen.

Korte reflectie op de tweestrijd binnen Open VLD

Michiel Heleven - Voorzitter LVSV Leuven

Het lijkt erop dat Open Vld de grens van haar eigen brede basis heeft bereikt. De progressieve vleugel van Mathias De Clercq en Gwendolyn Rutten wil maar wat graag verder in paars-groen. Terwijl de meer economisch liberaal denkende vleugel, waaronder Egbert

Lachaert en Vincent Van Quickenborne, liefst N-VA erbij willen om zo een economisch conservatief beleid te krijgen.

De tweestrijd is compleet en wordt zelfs openlijk getoond. De splitsing scenario's in een D66 en VDD doen wederom de ronde. Wat moet er gebeuren met onze ooit eendrachtige liberale partij?

Wie de voorstellen van Magnette heeft gezien, kan niet anders dan besluiten dat de PS weer verder naar de PTB opgeschoven is en dit ook duidelijk wil tonen aan haar kiespubliek. De voorstellen zijn niet alleen onliberaal, het komt zelfs in de buurt van een communistisch regime, met recepten die al vele malen gefaald zijn. Ook de betaalbaarheid ervan is een zoveelste

socialistisch fabeltje. Het ziet er dan ook niet naar uit dat er liberale principes in paars-groen zouden kunnen zitten. De Open Vld-kiezers hebben niet gekozen voor het socialistische beleid à la PS, maar zouden het toch krijgen in dergelijke federale regering.

Met maar één zetel op overschot en een serieuze Vlaamse minderheid, heeft de belasting coalitie (aan de andere kant van de taalgrens krijgt deze de mooie naam 'coalition arc-en-ciel') een zeer instabiele basis. Het is dan ook maar de vraag hoe Open Vld dit zou kunnen rijmen met het Vlaams regeerakkoord en haar eigen principes.

Het zou mijns inziens een grove fout en een schande voor het liberalisme zijn, indien Open Vld hierin meegaat. De achterban roert zich, ondernemers laten van zich horen en ook de burgemeesters van Open Vld laten duidelijk blijken dat

Kamp-geel vs. kamp-groen

ze niet meewillen in paars-groen.

Het lijkt dan ook nodig om bepaalde conclusies te trekken, wil men niet tot een echte verdelende clash komen. De Open Vld kan het zich namelijk niet permitteren om kiezers te verliezen aan andere

partijen.

Als Open Vld in 2024 niet verder achteruit wil gaan, haar liberale principes in ere wenst te houden, het Vlaams Belang geen gigantische duw in de rug wil geven, de begroting niet nog verder wil laten ontsporen en haar eigen partij niet verder wil

verdelen, dan is de enige logische keuze om niet mee te gaan in de paars-groene coalitie. Laten we hopen dat er snel terug een licht gaat branden in de Melsenstraat 34, want anders vrees ik dat de doemdenkers gelijk krijgen en de laatste liberaal in 2024 inderdaad het licht mag uitdoen.

Zeven leiderschapsvaardigheden voor middelmanagers om succesvol leiding te geven

Reda Roodschids - Aspirant LVSV Leuven

Als middelmanager, word je in verschillende richtingen getrokken. Je baas verwacht resultaten en je team heeft je volledige aandacht nodig. Effectief leidinggeven vanuit het midden en leren omgaan met concurrerende prioriteiten, betekent dat je moet voldoen aan de eisen van de top en tegelijkertijd de behoeften van je team moet beheren. De sleutel tot succes is het ontwikkelen van leiderschapsvaardigheden die cruciaal zijn voor succes vandaag en in de toekomst.

1. Kritisch denken

Strategisch en kritisch denken is van vitaal belang om effectief te kunnen leiden in deze complexe positie.

Denk na over het grote geheel, zoek naar patronen en onderzoek naar mogelijkheden om weloverwogen actie te ondernemen.

Wanneer we met

verschillende eisen moeten werken, hebben we de neiging om van het ene ding naar het andere te springen, door op iedereen tegelijk te willen antwoorden. Dit is geen slimme of duurzame manier. Kritisch denken legt de basis voor slim, proactief handelen en zorgt voor uiteindelijk voor meer succes.

2. Problemen oplossen

Kritisch denken gaat hand in hand met het oplossen van problemen. Je hebt te maken met meer complexiteit dan ooit tevoren. Een uitstekende probleemoplosser wordt je door het afwegen van kansen en hun resultaten, hoe sneller je dit kan doen, hoe sneller je uiteindelijk tot oplossingen komt.

Ook bij het omgaan met onzekerheden en dubbelzinnigheden.

3. Communicatie

Uitstekende communicatieve vaardigheden zijn vereist om dag in dag uit uitstekende resultaten te leveren.

Vraag jezelf af: "spreek en verwoord ik mijn gedachten, informatie en boodschappen duidelijk aan mijn medewerkers?"

En nog beter: "luister ik - echt luisteren, in plaats van alleen maar te wachten om te reageren?"

Vaak is communicatie de plaats waar de dingen het begeven: misverstanden, gevoelens die gekwetst worden, taken die niet af geraken, ... Dit zijn nog maar enkele voorbeelden van wat er kan mislopen bij slechte communicatie.

Door je communicatievaardigheden te verbeteren - spreken, luisteren, vragen stellen, en verhelderen - kan je veel rampen voorkomen.

4. Samenwerken

Je maakt deel uit van een ecosysteem. Je moet in staat zijn om te leiden en goed samen te werken met je baas, je team en anderen waarmee je regelmatig contact hebt. Samenwerking kan creativiteit, innovatie en

groei stimuleren.

5. Veerkracht

Hoe goed gaat u om met stress, onzekerheid, volatiliteit en tegenslagen? Bent u een koele komkommer onder druk? Hoe beter u stress kunt beheersen - zonder uw koelte te verliezen - hoe beter u over de hele linie met de resultaten kunt omgaan. Er zijn tal van strategieën om veerkracht op te bouwen, van het leren om dingen in perspectief te houden tot het verzorgen van jezelf. Dat brengt ons bij enkele kritische

leiderschapskwaliteiten:

6. Zelfbewustzijn

Word een waarnemer van jezelf: je sterke punten, voorkeuren en frustraties. Hoe beter je jezelf kent zorgt ervoor dat je beter kan omgaan met elke situatie. Maar opgelet, het ontwikkelen van zelfbewustzijn is een levenslange reis.

7. Voortdurend leren

Leer het. En doe dat snel. Als een behendige leerling kan je je gemakkelijk aanpassen en snelle oplossingen vinden voor moeilijke uitdagingen.

De mentaliteit van een leerling is een groeimindset. Jouw nieuwsgierigheid en zoektocht naar nieuwe informatie helpt iedereen om je heen en verhoogt je waarde in het proces. Door jezelf als leider te ontwikkelen, kan je succesvol leidinggeven vanuit het midden. De vaardigheden versterken uw carrière, uw relaties, uw gemeenschap en uw leven.

En tot slot sluit ik nog af met een quote van Jeremy Bravo: "Great leaders don't set out to be leaders. They set out to make a difference."

WE THINK LEADERSHIP CAN BE FOUND ANYWHERE IN THE COMPANY!

Pleidooi voor ideologie

Sercan Gök - Aspirant LVSV Leuven

***B**ij Open Vld wijzen stemmen er vaak op dat het om het beleid en het programma gaat. Op zich is daar niets mis mee en zou je dit zelfs voorbeeldig kunnen noemen. Echter hoor je ook dat Open Vld "geen echte liberale partij" zou zijn, wat best wel ver gaat, maar waar men toch rekening mee moet houden. Het vervagen van de waarden van het liberalisme zoals we kennen uit de politieke filosofie vinden velen jammer.*

Persoonlijk vind ik dat Open Vld er baat bij kan hebben om nog duidelijker de blauwe stempel te etaleren voor het electoraat. Er wordt regelmatig beweerd dat de partij het programma ruim moet houden om een breed publiek te bereiken en aan te spreken. Wat we dan wel vergeten is dat het uiteindelijk gaat om het overtuigen van

dat publiek en electoraal succes. Hoeveel mensen kennen we wel niet die zich niet profileren als 'Vlaams Belanger' en 'Pvda-er' maar toch op hun hebben gestemd? Beiden hebben gewerkt aan een authentiek, duidelijk en onderscheidend imago. Je zou verwachten dat door de

verschillend in vergelijking met de voorbije decennia. Het gaat plots terug minder om de inhoud, maar meer om de perceptie. Het maakt soms niet eens uit wat het programma van een partij is zolang ze hun mening en standpunten kunnen verkondigen, bij bepaalde partijen, zoals Vlaams

"Als liberalen willen we niet dat Open Vld een soort 'blauwe CD&V' wordt op strategisch en communicatief vlak"

principiële gebondenheid en onvolledigheid van het programma enkel de 'ware aanhang' zou stemmen op deze partijen, dit bleek niet zo.

Geen blauwe CD&V

Als liberalen willen we niet dat Open Vld een soort 'blauwe CD&V' wordt op strategisch en communicatief vlak. Politiek anno 2019 lijkt het begin van een golf aan politieke vernieuwing en is

Belang, valt hun gebrek aan oplossingen dan nog amper op. De effectiviteit van het (felle) discours lijkt te domineren over het pragmatisch inhoudelijk debat. Wat daarvoor nodig is, is een soort achtergrond, een grondplan, een geheel van vastliggende waarden, een ideologische blauwdruk weliswaar, een bron waar je uit kan putten; en die bron is meer dan bij de andere partijen beschikbaar bij de

liberalen.

Belang van communicatie

Als we kijken naar de voorbije verkiezingen en discussies in ons land, maar ook andere Europese landen en de VS, dan zien we dat communicatie wel degelijk van belang is, met een duidelijke houding kom je aan een krachtig discours. Zeer veel van onze liberale waarden zijn overgenomen door de andere partijen, maar dit is alsnog geen reden om niet meer te zeggen waar we voor staan en wat we appreciëren, ook als dit al volledig is verankerd in onze samenleving en geïmplementeerd in ons

systeem. Het valt me op dat een te ruim programma en pragmatisch discours waarbij men per onderwerp of thema afzonderlijk en afhankelijk van de situatie a posteriori wordt bepaald wat het standpunt van de partij zal zijn. Je kan dit vervangen door het a priori vastleggen van de standpunten op een directere manier en rekening houdend met de "blauwdruk" van de partij.

Als we dit illustreren met een simpel voorbeeld als het vissen, dan is het eerste vergelijkbaar met het springen in zee om de vissen achterna te gaan en te vangen, terwijl het misschien

een beter idee is om simpelweg de vishengel in te leggen en te wachten; wie komt, die komt. Uiteraard moeten we rekening houden met het feit dat we in een consensusdemocratie leven met een moeilijke verdeling van stemmen. Maar zelfs in meerderheidssysteem zoals het Verenigd Koninkrijk, waar de twee grote partijen verwacht worden te gaan voor de 50 % en daarvoor hun programma sterk zouden moeten verruimen en veralgemenen blijven behoorlijk authentiek, specifiek en zeer verschillend ten opzichte van elkaar.

Leuven **1366**

Cellcom
Communications

(Ere)lid worden?

Wenst u lid te worden van LVSV Leuven?

Iedere student die geïnteresseerd is in de ideologie van het liberalisme kan lid worden van het LVSV Leuven. Voor het symbolische bedrag van 5 euro geniet je als lid van LVSV Leuven van de talrijke voordelen. Zo krijg je onder meer een jaarabonnement op het ledenblad Blauwdruk, uitnodigingen voor al onze activiteiten (Blauwe Maandagen, debatten, discussieavonden, cantussen, bezoeken en uitstapjes), daarnaast ontvang je korting op de aankoop van liberale boeken en maak je automatisch deel uit van ons zeer uitgebreide netwerk van liberalen. Je kan je inschrijven als lid via de website van het LVSV Leuven, maar je kan uiteraard ook altijd één van onze bestuursleden aanspreken. Zoals het een liberale vereniging betaamt, heeft het lidmaatschap of deelname aan onze activiteiten geen enkele verplichting als gevolg. Als je geïnteresseerd bent om actiever mee te werken dan is een bestuursfunctie iets voor jou. Spreek ons gerust aan op onze activiteiten!

Wenst u erelid te worden van LVSV Leuven?

Het erelidmaatschap van het LVSV is de mogelijkheid die wij bieden aan niet-studenten om hun sympathie voor onze vereniging te uiten en om hen de kans te geven zich nauwer bij onze vereniging te betrekken. Deze leden verdienen ons respect vanwege hun steun aan het LVSV en worden ook dusdanig behandeld. Dat betekent dat alle ereleden steeds persoonlijk worden uitgenodigd voor al onze activiteiten (zowel de politieke als de studentikoze activiteiten). Zij kunnen alle exemplaren van ons ledenblad de Blauwdruk ontvangen en zij worden - indien gewenst - opgenomen in de galerij der ereleden op onze website. Indien u meer informatie wenst omtrent het erelidmaatschap, contacteer dan onze penningmeester Xander op: xander@lvsvleuven.be. Of stort meteen 40 euro op het rekeningnummer: BE26 7340 0969 2329.

Bestuur en contactgegevens

Voorzitter:
Michiel Heleven

Activiteitenverantwoordelijke:
Arno Neukermans Bataillie

Ondervoorzitter:
Dèserie Roesbeke

Blauwdruk:
Margot Floru

Secretaris:
Boudewijn van Dolleweerd

Ledenbeheer:
Amadeo Vanhaverbeke

Sponsoring:
Alexandra Fontana
Sien Devalet
Lukas Poppe

Aspirant-bestuursleden:
Sercan Gök
Kevin Croux
Maarten Gabriels
Cédric Pissoort
Lars Van Bourgognie
Reda Roodschilds
Seppe Aerden
Lukas Poppe
Stefan Willems

Penningmeester:
Xander Mihailidis

PR & Communicatie:
Arno Paulus
Alexandra Fontana

Politiek Secretaris:
Lennert Van Dessel
Michiel Pieraerts

De bestuursleden zijn individueel te bereiken door te mailen naar voornaam@lvsvleuven.be

Galerij der Ereleden

Het LVSV Leuven dankt zijn ereleden voor hun onmisbare steun.

Backx Charlotte

De Block Maggie

Beckx Frank

De Clerq Thomas

Beeken Rudi

De Croo Alexander

Bouckaert Boudewijn

De Croo Herman

Bovend'aerde Sabine

De Grauwe Paul

Bungeneers Luc

De Gucht Karel

Caeymaex Philippe

De Keyzer Peter

Caluwaerts Erica

De Maesschalck Dries

Cleppe Pieter

De Roeck Vincent

Coppernolle Willem

De Weirdt Arnd

Cossaer Lode

De Wever Bart

De Backer Phillipe

Dedecker Jean-Marie

Delvoie Axel	Lenssen Georges
Demeyere Chris	Leysen Christian
Demeyere Nico	Luyckx Kris
Dobbelaere-Welvaert Matthias	Machtelinck Bram
Driesen Wim	Marckx Thomas
Gatz Sven	Meex Wouter
Hayen Jan	Michiels Dirk
Helsen Patrick	Moens Jens
Heuvelmans Michel	Mombaers Brandaan
Hofkens Jan	Moureau Loïc
Janssens Dirk	Nédée Jan-Alexander
Keignaert Koenraad	Neyts-Uyttebroek Annemie
Lachaert Egbert	Paeleman Bart
Lamon Hugo	Parys Lorin

Pittevils Ivan	Van Quickenborne Vincent
Ponsaerts Luc	Vanhengel Guy
Reekmans Peter	Vanherck Dominique
Pot Sebastiaan	Vautmans Hilde
Reynders Didier	Vande Putte Kenneth
Reyntjens Jan	Vereeck Lode
Roskams Nick	Vermeulen Pieter
Smeets Harald	Versavel Godelieve
Smuha Nathalie	Verschoot Steven
Syvertsen Filip Gustav	Verstraeten Gilles
Taelman Martine	Veys Jonas
Tommelein Bart	Wielockx Kevin
Turtelboom Annemie	Willekens Kristof
Van Geit Kwinten	Willems Benoit

Sponsors

Het LVSV Leuven dankt ook onderstaande bedrijven zeer hartelijk voor hun sponsoring

4uCampus

living stone

VOEL JE ZO THUIS

Leuven 1366

“Everyone has the right to make his own decisions but none has the right to force his decisions on others.”

quote van Ayn Rand